

Lietuvių liaudies pasaka

Apie dvylika brolių, juodvarniais lakstančių

<...>

Apkaltino ją, sako reikiant kaip raganą sudeginti. Ir sukrovė didelį laužą ir uždegė, bet užėjo didelis lietus ir užlijo ugnį. Nu, ir vėl jie liepė privežti sausų medžių. O jau visai baigiasi dvyliktieji metai, tiktai vienos valandos tereikia, tuoj bus ir broliai. Kaip tiktai ėmė kurti iš antro karto ugnį ir pradėjo imtis liepsna, šitai atlekia dvylika juodvarnių, atlekia ir leidžiasi. Tuoj nusileido pirmasis ir vedasi rankoj trejų metų sūnelį. Nusileido antrasis ir nešasi sūnelį antrų metų. Trečiasis nusileidęs nešasi mažutį, dar vystyklusę, ką tiktai gimusį vaikelį. Tuoj visi sušuko:

– Ką jūs čia dirbate? Kam jūs tą nekaltą mūsų seserį norit nužudyti? Meskite ant ugnies pamotę, raganą! Šitai mūsų sesers sūneliai.

Beregint pamotę, raganą, užrito ant ugnies. Broliai tuoj pasisveikino su savo seseria ir su savo svainiu, karalaičiu. Ir pasakė jie, kad kaip tik gimusius vaikučius ji išmetus laukan, tai jie tuoj pasiėmę pas save ir auginę.

Karalius pakėlė didelį pokylį. Ir aš ten buvau, ir aš daug mačiau. Ir aš ten valgiau ir gėriau, per barzdą varvėjo, burnoj neturėjau.